

LBRIS

We know
books

Barbara Abel

Dincolo de ură

traducere din limba franceză de Simona Brînzaru

CRIME SCENE PRESS
2023

Laetitia reușise să găsească un loc de parcare perfect. Din prima. Ceea ce, totuși, nu îi domolea proasta-dispoziție.

– Închide Nintendo-ul, Milo, am ajuns, a rostit ea mecanic.

Pe bancheta din spate, băiețelul era concentrat asupra jocului video.

Tânăra femeie a ieșit din mașină, a luat mapa cu documente, ghiozdanul lui Milo, două plase de cumpărături... Nu mai avea mâini să deschidă portiera copilului, așa că a lovit cu cotul în geam, semn că nu-l va aștepta.

– Grăbește-te, Milo, sunt plină de poveri ca un măgar!

– Stai, că trebuie să salvez!

Pe Laetitia o irita cumplit poziția incomodă în care rămăsese, iar indolența fiului ei o scotea din minți.

– Milo! a spus ea sec, pentru că singurul lucru care îi ieșise în acea zi era găsirea locului de parcare. Ieși imediat din mașină sau nu te mai joci pe Nintendo o săptămână.

– Bine! a oftat el fără să-și ia ochii de la consolă.

Băiatul și-a mișcat fundul până la marginea banchetei, a pus un picior pe trotuar și a ieșit leneș din mașină.

– Și închide portiera, dacă nu îți cer prea mult!

– Laetitia! a strigat-o o voce, în spatele ei, și a făcut-o să încremenească. Putem să vorbim o clipă?

S-a întors. La câțiva metri de ea, în costum de jogging, se afla Tiphaine. Era leoarcă, fața îi strălucea de efortul făcut, câteva fire de păr i se lipiseră pe frunte. Respirând greu, aștepta un răspuns care nu venea, apoi și-a abătut privirea și s-a apropiat de Milo căruia i-a ciufulit părul.

– Ce faci, scumpule? a întrebat ea amabil.

– Bună, Tatifhaine! i-a răspuns băiatul cu un zâmbet luminos. Sătulă până peste cap, Laetitia li s-a alăturat din doi pași, și-a prins fiul de braț cu un gest hotărât și l-a împins în spatele ei.

– Îți interzic să-i vorbești, a zis ea printre dinți.

Tiphaine a încasat lovitura fără să clipească.

– Laetitia, te rog... Putem vorbi?

– Milo, du-te în casă! i-a ordonat mama sa.

– Mamă...

– Intră în casă când îți spun! l-a somat pe un ton care nu permitea replică.

Milo a ezitat, apoi, bosumflat, s-a îndreptat spre casă. De îndată ce se îndepărtase, Laetitia s-a întors spre Tiphaine:

– Te previn, nebună ce ești, că dacă te mai văd încă o dată dându-i târcoale, îți scot ochii!

– Ascultă Laetitia, dacă nu pricepi că niciodată nu am vrut...

– Taci! a șoptit ea închizând ochii, semn de exasperare intensă. Scutește-mă de scuzele tale de doi bani, nu cred o iotă din ele!

– A, nu? Și ce crezi atunci?

Laetitia a privit-o cu răceală și dispreț.

– Am înțeles foarte bine ce vrei să faci, Tiphaine. Dar ai grijă: data viitoare, dacă i se întâmplă ceva lui Milo, chem poliția!

Tiphaine a părut sincer surprinsă. S-a uitat la Laetitia cu un aer întrebător, neștiind ce sens să acorde cuvintelor acesteia. Apoi, ca și când ar fi înțeles că nimic nu o va putea face să-și schimbe părerea, a oftat fără să ascundă durerea pe care atitudinea interlocutoarei i-o provoca.

– Nu știi în ce delir paranoic ești pe cale să te cufunzi, Laetitia, dar e sigur că te înșeli amarnic. Te rog, încearcă să mă crezi, măcar puțin. Și dacă nu vrei să o faci pentru mine, fă-o pentru Milo. Pentru că ești pe cale să-l distrugi încetul cu încetul...

Auzind asta, Laetitia a zâmbit ironic, iar o sclipire de răutate i-a lucit în ochi, asemenea unui fulger pe cerul care anunță o furtună.

– Ce e sigur e că tu te pricepi să distrugi un copil, a rostit ea cu un glas aproape delicat.

Palma a lovit-o înainte ca Laetitia să o poată observa. De-abia rostise cuvântul „copil” că mâna lui Tiphaine i-a izbit zgomotos obrazul. Plasele de cumpărături și toate celelalte bagaje cântăreau enorm; le-a lăsat să cadă ducându-și mâna la obraz, șocată.

– N-ai dreptul! a urlat Tiphaine stăpânindu-se să nu plângă și parcă dorind să-și justifice gestul.

Preț de o clipă cele două femei s-au privit gata să se repeadă una la cealaltă. Și asta s-ar fi întâmplat dacă un strigăt nu ar fi pus capăt înfruntării pline de ură.

– Laetitia!

În pragul unei case, cea în care intrase Milo puțin mai înainte, a ieșit un bărbat care li s-a alăturat. David a cuprins-o imediat pe Laetitia de umeri și a împins-o în spatele lui printr-un gest protector.

– M-a palmuit! a strigat ea încă sub șocul agresiunii.

– Anumite aluzii fac, uneori, mai mult rău decât o palmă, a balmăjit Tiphaine, și ea îngrozită de turnura pe care o luase cearta dintre ele.

David a privit-o cu asprime, căutându-și cuvintele înainte de a îndrepta un deget amenințător spre ea.

– De data asta ai mers prea departe, Tiphaine! Vom depune plângere.

Tiphaine a strâns din dinți, disimulând cu greu vârtejul sentimentelor care se dezlănțuiseră în ea. I-au trebuit câteva secunde ca să se stăpânească, apoi, înghițindu-și hohotul de plâns, a plecat capul sigură de ea:

– Cum dorești, David. Vezi tu, marea diferență dintre noi este că eu nu mai am nimic de pierdut.

După ce a strâns plasele răsturnate pe trotuar, David a condus-o pe Laetitia spre casă și a închis ușa în urma lor. Rămasă singură, Tiphaine tremura din toate încheieturile și a trebuit să mai aștepte o clipă înainte să fie în stare să se miște.

S-a oprit în fața ușii casei de alături, a scos cheile din buzunarul pantalonului de jogging și a intrat.

Cu șapte ani în urmă

Capitolul 1

– Noroc!

Trei brațe ridicate la capătul cărora două cupe cu șampanie și un pahar cu apă se ciocneau la unison. Hohote de râs, priviri cu subînțeles, clătinări din cap și zâmbete complice. Apoi David și Sylvain au băut cu înghițituri mici, iar bulele șampaniei i-au gădilat plăcut pe limbă. În ceea ce o privește pe Laetitia și-a lăsat paharul și, fără să se formalizeze, și-a mângâiat pântecul proeminent.

– N-ai băut niciun strop de alcool de când ești însărcinată? a întrebat Sylvain.

– Niciun strop! a răspuns cu mândrie Laetitia.

– Soția mea este o sfântă, a ironizat-o blajin David. Nu îți poți închipui prin ce trece ca să ofere fiului nostru cel mai bun start în lume: nu pune gura pe alcool, sare, grăsimi, carne roșie, foarte puțin zahăr, mănâncă legume gătite la abur, fructe la discreție, mult pește, face yoga, înoată, ascultă muzică clasică, se culcă de vreme...

A oftat înainte să adauge:

– De șase luni viața noastră este de un plictis total!

– Nu sunt o sfântă, sunt doar gravidă, e altceva, a replicat Laetitia lovindu-și soțul cu palma pe coapsă pentru spusele lui ironice.

– Ca să nu mai spun că mă omoară cu principii educaționale... Săracul de tine, puștiule! Pot să îți spun că nu va fi vesel tot timpul!

– Vorbiți deja despre cum o să-l creșteți? s-a mirat Sylvain.

– Cu asupra de măsură! a confirmat Laetitia cât se poate de serios. Nu vom începe să ne gândim cum să rezolvăm problemele când ne vom confrunta cu ele.

– Și... despre ce vorbiți?

– Despre o sumedenie de lucruri: să fim o echipă, să nu ne contrazicem niciodată în fața copilului, să nu-i dăm bomboane înainte de a împlini trei ani, să nu bea cola înainte de șase ani, fără jocuri video înainte de zece ani...

Sylvain a fluierat impresionat.

– Cred că atunci când se va prinde că viața e prea grea alături de voi, va putea să vină oricând la noi!

David s-a uitat la ceas.

– Poate că ar fi trebuit să o așteptăm pe drăgălașa ta jumătate înainte să bem. O să se supere pe noi.

– Deloc. Mai întâi, pentru că nu-i place șampania și pe urmă nu dorea să ne stresăm și să o așteptăm. Ea... ea este cam obosită zilele astea.

– De fapt... De ce ai luat șampanie? a întrebat Laetitia. O sticlă de vin ar fi fost foarte bine.

Întrebarea l-a luat pe Sylvain pe nepregătite. Se vedea cu ochiul liber că era în căutarea unui motiv plauzibil, a bălmăjit vreo două „Păi...”, un „pentru că...” și un „pricepi...”

– Nu, nu pricep, a replicat imediat Laetitia pe care o distra stinghereala prietenului său.

O stinghereală care i-a stârnit bănuielei: n-ai nevoie de vreun motiv special ca să aduci o sticlă de șampanie, și cu atât mai puțin ca s-o bei... Sau mai degrabă, da! Aduci o sticlă de șampanie când vrei să anunți o veste bună!

Laetitia l-a privit pe Sylvain cu neîncredere, a simțit că e ceva dubios la mijloc, s-a pregătit să insiste. Apoi, deodată, a înțeles.

– E însărcinată! a țipat ea, ridicându-se din fotoliu.

– Ce? a bălmăjit Sylvain, din ce în ce mai stânjenit.

– O să fiți părinți? a strigat la rândul lui David cu un zâmbet radios.

– Nu! a replicat Sylvain. Adică... De fapt....

Soneria de la intrare l-a salvat dintr-o încurcătură fără ieșire deja. Laetitia a sărit din fotoliu și, cu pânțelele înainte, s-a grăbit spre hol.

– Felicitări! a strigat ea înainte să intre în hol.

– Nu-i spune nimic! a rugat-o Sylvain. I-am promis că o aștept ca să vă anunțăm vestea.

– O să mă omoare! a spus el întorcând spre David o privire îngrozită.

David a izbucnit în râs și s-a ridicat și el ca să-și îmbrățișeze prietenul.

– Bine ai venit în club! De cât timp?

– De trei luni.

Când Laetitia a deschis ușa de la intrare, era atât de fericită încât strălucea.

– Draga mea! a strigat ea râzând. Copiii noștri vor crește împreună, e minunat!

Apoi, fără să-i dea timp să reacționeze, a îmbrățișat-o pe Tiphaine.

Capitolul 2

Mai târziu, amintindu-și de acea seară, primul lucru care îi venea în minte lui David era perfecțiunea momentului, incredibila fericire ce se regăsea în fiecare privire, în fiecare gest, în fiecare schimb de replici. Proiectele de viitor, promisiunile și râsetele, și senzația evidentă a faptului că o familie se alege mai mult decât se impune și că reușise să-și găsească un loc al său, el, orfanul care crescuse fără repere, copilul abandonat, mutat de la familii de adopție la cămine, înaintarea lui anevoioasă pe drumul abrupt al existenței, echilibrul fragil între bine și rău, de o sută de ori pierdut și tot de o sută de ori recuperat în ultima clipă și reluat de la zero.

Te întorci de unde ai plecat.

Iar punctul său de plecare era Laetitia. Și mormolocul pe care îl purta ea în pânțece. Broscoiul său mic. Fiul căruia îi va oferi tot ceea ce el nu primise niciodată, pe care îl va lua de mână ca să-i arate calea cea bună. Spunea „calea cea bună” deoarece, în opinia lui, „calea cea dreaptă” nu există, e o himeră, un miraj fluturat copiilor ca să nu iasă din rând. Să nu-i depășească pe alții. Să treacă neobservați. Să meargă drept înainte, să plece capul, să nu privească nici într-o parte, nici într-alta.

Nu zău!

Nimic nu este drept în viață. Existența seamănă cu un teren accidentat, presărat cu obstacole, viraje și ocolișuri, un fel de labirint plin de capcane în care linia dreaptă nu există.

Cel mai scurt drum între două puncte?

Cel pe care îl cunoști.

Dar orice ai face, indiferent de reperele pe care ți le impui, la capătul drumului găsești mereu același lucru.

Asta credea David.

Cel puțin înainte de a o întâlni pe Laetitia.

El făcuse așa cum proceda toată lumea; a pornit-o pe singurul drum care i se deschidea înainte, un pod suspendat peste o prăpastie, fără repere, fără protecție. Fără cele două echipamente de securitate care l-ar fi condus, cu răbdare și iubire până la versantul vârstei adulte.

Atunci s-a prăbușit.

Mai întâi a căzut pradă delincvenței mărunte. Cannabis la 13 ani, cocaină la 15, de-abia ce devenise adolescent și deja luase startul în cursa pentru bani, planuri ratate, anturaj nepotrivit. Furturi minore înlocuite prin delikte mai grave: jafuri, furturi prin efracție, atacuri.

Doi ani în casa de corecție.

Odată ieșit de acolo, o primă încercare de a merge pe pod și de a-și continua drumul. David s-a agățat de ce a putut, nu cîntie ce, la drept vorbind, câteva bucăți de frînghii care s-au rupt rapid, dar mai ales de scânduri putrede. Teren alunecos, a ajuns în închisoare, de data asta patru ani pentru jaf armat.

Ieșind din acest al doilea sejur carceral și-a promis sieși să nu se mai întoarcă niciodată. După ce s-a cocoțat din nou pe pod, a început să avanseze, cu orice preț; mai întâi s-a târât (a spălat vase într-un restaurant chinezesc, pentru a-și plăti o cămăruță de serviciu cu 300 de euro pe lună, fără apă caldă și fără încălzire, cu toaleta pe palier și gândaci pe pereți), apoi a mers în genunchi (șofer de autobuz, o altă cămăruță de serviciu, însă cu apă caldă și încălzire, fără toaletă dar și fără gândaci pe pereți). Și, încet, încet s-a ridicat, testându-și echilibrul de fiecare dată, un pas urmat de un altul, fără să forțeze. I-a luat câțiva ani.

La douăzeci și șapte de ani, era tehnician de întreținere într-un spital și închiriasse o garsonieră cu baie.

Acolo s-a intersectat cu Laetitia. La spital, nu în garsoniera lui și nici la baie.

Ea avusese un parcurs ce semăna cu o autostradă netedă, bine asfaltată, șerpuind printr-un peisaj bucolic, plin de verdeață, cu niște pomi fructiferi, un deal sau două de trecut, iar apoi câmpii și câmpii cât vezi cu ochii. Un orizont clar. Până când cele două echipamente de protecție au fost pulberate de un camion.

Se întâmplase noaptea, în noaptea de duminică spre luni. Și aproape de condus, tocmai despre asta era vorba. Părinții ei se întorceau de la o seară petrecută între prieteni, o!, nu foarte târziu, de-abia era miezul nopții... Mergeau chiar pe autostradă. Ploua, deși acest detaliu nu este foarte important... Nici povestea în sine, de altfel, a fost un accident așa cum se tot întâmplă, să fii la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, victime a ceea ce Laetitia va numi mai târziu cei trei „c”: curbă, camion, carambol.

Mama sa murise pe loc. Nu este un fel de a spune, mașina ieșise din decor, mama ei fusese proiectată în exterior și trupul aterizase pe câmpul din vecinătate. Acolo murise, aproape imediat. Tatăl ei, în schimb, a mai trăit o săptămână. O săptămână fusese între viață și moarte, răstimp în care Laetitia a stat la căpătâiul lui, părăsind arareori încăperea, numai pentru a merge acasă să doarmă câteva ore, să facă un duș și să se schimbe.

Și să-l întâlnească pe David.

De îndată ce l-a văzut, în secunda în care a privit-o, a fost dragoste la prima vedere. Stătea pe hol în timp ce tatăl ei era operat și, în ciuda chipului răvășit de durere, a ochilor înroșiți de plâns și a nasului iritat din cauza prea multor batiste folosite, nu s-a putut împiedica să nu o găsească încântătoare, înduioșătoare, să nu simtă irezistibila dorință de a-i întinde mâna ca să o ajute să